

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **O. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kaustou
se sídlem Čs. Legií 5, 702 00 Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj, o dopravním přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu Města Havířova, správního odboru ze dne 13. 12. 2018 č. j. MMH/2847/2018-19, sp. zn. 721/P/2847/2018/Šve. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným přestupkem, jehož se měl dopustit tím, že dne 3. 1. 2018 v době kolem 15.30 hod v Havířově – Městě na ul. Národní třída při řízení motorového vozidla Škoda RZ X ve směru z centra města v ul. Těšínské držel v levé ruce mobilní telefon. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byl zavázán k náhradě nákladů správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích nerespektovaly nálezy Ústavního soudu České republiky č. j. I. ÚS 520/16, dle kterého jsou si v demokratickém právním státě všichni lidé rovni, a nelze proto obecně bez dalšího pokládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či státní pravomoci vykonávány. Výpovědím policistů byla přisuzována vyšší míra pravdivosti na úkor rodinných příslušníků žalobce. Napadené rozhodnutí svou podstatou dle žalobce zakotvuje jakousi „nepsanou pseudozásadu“, která spočívá ve tvrzení, že výpověď policisty je vždy pomyslně „svatá“. Správními orgány je dovozováno, že zasahující policisté jsou osoby nestranné a na výsledku sporu nikterak zainteresované, avšak je přitom opomíjeno, že předmětné řízení bylo zahájeno právě z podnětu zasahujících policistů, kteří zcela logicky nebudou měnit své výpovědi ve svůj neprospěch a s největší pravděpodobností budou vždy trvat na své původní verzi události. Žalobce od počátku přestupkového řízení přestupkové jednání odmítá, což prokázal svou výpovědí i svědeckou výpovědí svědkyně E.D., která je zcela konzistentní, logická a ve shodě s žalobcem v podstatných rysech. Dále žalobce namítal, že je mu zcela nekriticky přisouzeno vlastnictví mobilního telefonu v bílé barvě, jehož vlastníkem ve skutečnosti není. Jestliže žalobce tvrdil, že v ruce držel pouzdro na brýle, jedná se o reálný předmět, který lze zaměnit s mobilním telefonem. Závěrem své žaloby vytýkal žalovanému, že neprovedl důkaz videozáznamem z kamery ve vozidle policistů, čímž zatížil řízení procesní vadou. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, připojeným správním spisem Magistrátu města Havířova sp. zn. RD 721/18, č. j. MMH/2847/18 a účastnickou výpovědí žalobce a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku sepsaného dne 3. 1. 2018 prap. L. P., že v tento den v době kolem 15.30 hod. na ul. Národní třída v Havířově-Městě u křižovatky s ulicí Kpt. Nálepky ve směru jízdy k ul. Těšínská žalobce držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, přičemž v té době řídil motorové vozidlo Škoda Octavia černé barvy RZ X. Na tomto oznámení je u vyjádření žalobce, že při nepřízní počasí byla snižena viditelnost a telefonní zařízení v levé ruce neměl. Dále žalobce uvedl svědkyni E.D., nar. X;
- z úředního záznamu ze dne 3. 1. 2018 vyhotoveného prap. L. P., že v tento den kolem 15.30 hod. s kolegou podprap. D. P. dohlíželi nad silničním provozem a v uvedenou dobu vyjížděli z ul. Tolstého v Havířově městě, z důvodu nepřetržitého provozu stáli čelně k ul. Národní třída naproti ul. Kpt. Nálepky. V pravém jízdním pruhu po ul. Národní třída směrem k ul. Těšínská jelo motorové vozidlo Škoda Octavia černé barvy, jehož řidič ve své levé ruce držel mobilní telefon, který měl přiložen u svého levého ucha. V tu dobu křižovatkou neprojíždělo žádné jiné vozidlo, které by zakrylo výhled na řidiče vozidla Škoda Octavia. Toto vozidlo zastavilo v pravém jízdním pruhu před světelnou křižovatkou ul. Národní třída a ul. Na nábreží, neboť na světelném zařízení svítilo červené světlo. Podprap. P. zastavil služební vozidlo před hranicí uvedené světelné křižovatky v levém jízdním pruhu vedle vozidla škoda Octavia černé barvy. Vozidla byla od sebe vzdálená maximálně 1 metr, řidič vozidla škoda Octavia stále po celou dobu držel v levé ruce u svého levého ucha mobilní telefon bílé barvy. Následně za pomoci výstražného zařízení toto vozidlo zastavili u pravé krajnice ul. Těšínská na úrovni OD Kaufland. Po předložení dokladů a provedené lustraci bylo jako řidič zjištěn žalobce, který byl podroben odbornému měření přístrojem Dräger za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, s negativním výsledkem. Poté, kdy byl žalobce policejní hlídkou poučen o porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že držel při řízení motorového vozidla za jízdy ve své levé ruce mobilní telefon, který měl viditelně přiložen u levého ucha, žalobce sdělil, že s podezřením přestupku nesouhlasí, mobilní telefon v ruce nedržel a uvedl, že mohl v ruce držet cokoli, ať je mu to dokázáno. Mobilní telefon přitom ležel vedle jeho pravé ruky položený na přístrojové desce. Poté, kdy se písemně vyjádřil na oznámení o přestupku, se žalobce podprap. P. zeptal, zda celou věc nahrával na kameru, a když zjistil, že na kamerový systém nahráváno není, sdělil policistům s úsměvem, že se jim nemůže k přestupku jen tak přiznat. Po celou dobu ve voze Škoda Octavia na místě spolujezdce vpředu byla manželka žalobce, která byla ztotožněna dle předloženého občanského průkazu a která se k věci odmítla vyjádřit. V oznámení bylo dále uvedeno, že v době průjezdu předmětného vozidla křižovatkou policejní vozidlo stálo k němu čelně ve vzdálenosti cca 9 m. Služební vozidlo policistů je vybaveno kamerovým systémem, avšak po prozkoumání záznamu bylo zjištěno, že je nepoužitelný, neboť nelze vidět dovnitř vozidla, kdy kamera zaznamenala pouze průjezd vozidla. V té době nebyla natolik snížena viditelnost, aby nebylo možno pouhým okem policistů rozpoznat, že se jedná o mobilní telefon a to i v případě, kdy policisté stáli na křižovatce vozidly vedle sebe ve vzdálenosti asi 1 m od sebe;

- z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 16. 4. 2018, že při tomto jednání byl vyslechnut žalobce, který uvedl, že na křižovatce ul. Národní třída a Na Nábřeží zastavil na červený signál a že vedle něj v levém jízdním pruhu zastavilo služební vozidlo Policie ČR. Řekl své manželce: „Uvidíš, že nás policisté zastaví“, protože měl v levé ruce pouzdro s brýlemi, které si chtěl nasadit z důvodu horší viditelnosti. Pouzdro na brýle nemá bílou barvu, ale je černé. Vlastní mobilní telefon Iphone šedostříbrné barvy, který měl v době údajného přestupku. Cca 100 – 150 m jej zastavili a bylo mu řečeno, že telefonoval, což žalobce popřel s tím, že mu to musí dokázat, a zřejmě to policistu zaskočilo. K dotazu správního orgánu uvedl, že telefon tehdy v ruce nedržel a to ani v době, kdy stál na uvedené křižovatce. Pokud je v úředním záznamu, že měl telefonní přístroj položen na přístrojové desce, o tom neví, jelikož na přístrojovou desku mobilní telefon nikdy neodkládá, ukládá jej do středového panelu u řadicí páky.
- Svědkyně D. při ústním jednání popřela, že by žalobce telefonoval v době, než je zastavila policejní hlídka, telefonní přístroj v levé ruce v té době nedržel. Držel pouzdro s brýlemi, které mu podávala, protože bylo šero. Jedná se o pouzdro černé barvy. Podávala mu jej, když se nacházeli před světelnou křižovatkou před Kauflandem, protože říkal, že si nasadí brýle. Brýle si nasadit již nestihl, a když stáli na křižovatce, všiml si žalobce vedle stojícího policejního auta a říkal, že je určité zastaví. Žalobkyně mu odpověděla, že si možná budou myslet, že telefonuje. Usoudila tak z toho, protože žalobce držel pouzdro v levé ruce na úrovni svého ucha, kdy byl loktem opřený o dveře. Na otázku, zda si pamatuje, kde se v době policejní kontroly nacházel mobilní telefon žalobce, odpověděla, že ho měl na palubní desce. O jakou značku telefonu se jedná, neví, telefon je šedočerný a je na něm vyobrazeno jablko. Na dotaz právního zástupce žalobce sdělila, že tehdy bylo šero, a proto žalobci podávala brýle.
- Svědek L. P. při ústním jednání správního orgánu I. stupně uvedl, že v době kontroly silničního provozu seděl vedle řidiče; vozidlo řídil kolega P. Tehdy stáli v křižovatce a čekali, aby mohli odbočit. Z pravé strany jelo vozidlo, viděli, že řidič drží v levé ruce telefon u ucha. Bylo viditelné, že to byl telefon bílé barvy. Vozidlo zastavilo na křižovatce ul. Národní třída, Těšínská a Na Nábřeží v pravém jízdním pruhu, ve směru jízdy k autobusovému nádraží, jelikož na semaforech byla červená. Odbočili s vozidlem vlevo do levého jízdního pruhu a zastavili na úrovni tohoto vozidla. Svědek i jeho kolega viděli, že i po dobu stání na křižovatce měl řidič telefon u levého ucha. Řidič pohyboval ústy, z čehož se dalo vydedukovat, že telefonuje. Následně na zelený signál se vozidlo rozjelo, přičemž řidič měl stále telefon u ucha. Za křižovatkou na ul. Těšínská toto vozidlo předepsaným zopůsobem zastavili, svědek vyzval řidiče k předložení dokladů a následně jej poučil, že je podezřelý z přestupku, protože držel v ruce mobilní telefon. Na to mu řidič odpověděl, že si toho není vědom a že s tím nesouhlasí. Vyjádřil se na oznámení přestupku, které podepsal. V té době nebyla viditelnost natolik snižovaná, aby do jeho auta zřetelně neviděli. Pokud by si svědek nebyl jistý tím, že řidič držel v ruce telefon, či měl o tom i malou pochybnost, tak by se do řešení takového přestupku nepouštěl. Na dotaz právního zástupce žalobce, zda policejní vozidlo má záznamové zařízení, svědek odpověděl, že ano a že je umístěno za čelním sklem. Záznam z tohoto zařízení s kolegou zkoumali s tím, že z něho není zřejmé, že řidič

drží v ruce telefon. Tento záznam není natolik kvalitní, aby v dané situaci byl použitelný.

- Svědek D. P. uvedl, že v době, kdy stáli v křižovatce ul. Tolstého a Národní třída, si všimli řidiče, který drží v levé ruce telefonní přístroj bílé barvy, jednalo se o mobilní telefon. Rozhodli se, že vozidlo zkontrolují, řidič jel v pravém jízdním pruhu, odbočili za ním a jeli v levém jízdním pruhu, a když před světelnou křižovatkou dojížděli k jeho úrovni, řidič s vozidlem před touto křižovatkou zastavoval a podíval se na ně a telefon dal dolů. Jelikož se svědek věnoval řízení vozidla, neví, zda ho poté zvedl, anebo zda ho měl ještě v ruce. Vozidlo řidiče stálo tehdy v pravém jízdním pruhu, oni stáli v pruhu levém a kolega, který seděl vedle něj, byl od řidiče vzdálen asi 1 m. Ve chvíli, kdy se na řidiče svědek podíval, viděl, že držel telefon u levého ucha. V době kdy kolega P. jednal s řidičem ohledně přestupku, svědek vyzval jeho manželku k předložení občanského průkazu, ptal se, zda žalobce telefonoval, přičemž předtím ji poučil o jejích právech a povinnostech, na což manželka žalobce sdělila, že vysvětlení podat odmítá;
 - součástí správního spisu Magistrátu města Havířova správního odboru je rozhodnutí ze dne 24. 5. 2018 o přestupku žalobce, které bylo k odvolání žalobce následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2018 a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání. Poté, kdy správní orgán prvního stupně vyrozuměl právního zástupce žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, vydal dne 13. 12. 2018 další rozhodnutí o dopravním přestupku žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž, jak bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
6. Krajský soud na žádost žalobce provedl výslech žalobce s jeho výslovným souhlasem a z jeho účastnické výpovědi zjistil, že rozhodně popírá přestupek, jehož by se měl dopustit použitím mobilního telefonu v uváděné lokalitě a čase při řízení svého motorového vozidla. Žalobce nesouhlasí s tvrzením policistů, že policejní vůz na předmětné křižovatce stál toliko 1 m od jeho vozidla ve vedlejším levém jízdním pruhu, neboť podle něj taková vzdálenost není ani možná, při této vzdálenosti nelze například z vozidla vystoupit. Mobilní telefon nepoužil ani při jízdě předcházející zastavení na křižovatce kvůli červené signalizaci. Dodal, že na jeho dotaz policisté nejdříve tvrdili, že je vše nahráno kamerovým systémem, avšak když je žádal o přehrání záznamu, odpověděli, že to možné není.
7. Krajský soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty I. s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým správní orgány hodnotily jednotlivé důkazy týkající se vytýkaného dopravního přestupku. Dle jeho názoru oba správní orgány nerespektovaly nálezy Ústavního soudu České republiky č. j. I. ÚS 520/16. Tento ústavní nálezy řešil problém naplnění skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění, tedy situaci zcela jinou, než řízení o přestupku žalobce, nicméně připomenul, že v případě „tvrzení proti tvrzení“ v souvislosti s hodnocením důkazů, svědeckých výpovědí a vyvozování skutkových a následně i právních závěrů je nutno důsledně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za

prísneho respektování principu presumpce nevinny. Tuto zásadu však dle názoru krajského soudu ani správní orgán I. stupně ani žalovaný jakožto správní orgán odvolací neporušili. Prokázání přestupku žalobci bylo v daném případě postaveno nejen na oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2018, ale i svědeckých výpovědích policistů L. P. a D. P., učiněných při jednání správního orgánu I. stupně. Jejich svědecké výpovědi byly tudíž zcela v souladu s obsahem nejen tohoto úředního záznamu, ale i s oznámením přestupku sepsaným na místě provedené kontroly. Oproti těmto důkazům byla účastnická výpověď žalobce a svědecká výpověď svědkyně E.D. rozporná; s těmito rozpory se však oba správní orgány řádně a logicky vypořádaly.

9. Žalobce vytýká žalovanému „pseudozásadu“ spočívající v tom, že výpověď policistů je vždy pomyslně „svatá“ a že je těmto výpovědím přisuzována vyšší míra pravdivosti na úkor výpovědi rodinných příslušníků žalobce. Žalobce od samého počátku přestupkové jednání odmítá, což prokázal zejména prostřednictvím své výpovědi, ale i výpovědi svědkyně E. D., která podle něj je konzistentní, logická a shodná v podstatných rysech s jeho tvrzením. Ani s touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožňuje. Z obsahu správního spisu Magistrátu města Havířova správního odboru byl totiž zjištěno, že si tento správní orgán opatřil dostatek důkazů pro zjištění skutkového stavu věci týkajícího se předmětného přestupku žalobce, tedy úřední záznam a oznámení o přestupku, provedl výslechy zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla v průběhu řízení nijak zpochybněna. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že oba policisté neměli k žalobci ani k projednávané věci o přestupku jakýkoliv osobní zájem či vztah, zatímco svědeckou výpověď svědkyně E. D. vyhodnotil s přihlédnutím k tomu, že se jedná o manželku žalobce, tedy osobu, která má na výsledku projednání přestupku stejný zájem jako žalobce, tedy aby přestupkové jednání žalobci prokázáno nebylo. Uvedený názor správních orgánů považuje krajský soud za logický a důvodný s tím, že svědecká výpověď manželky žalobce nemohla nijak zpochybnit věrohodnost výpovědi zasahujících policistů, kteří vykonávali pouze svou služební povinnost. Správní orgány se v projednávané věci řídily zásadou volného hodnocení důkazů a dle názoru krajského soudu dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti.
10. K žalobní námitce že „žalobci je zcela nekriticky přisouzeno vlastnictví mobilního telefonu v barvě bílé, jehož však není ve skutečnosti vlastníkem“, odkazuje krajský soud na svědecké výpovědi obou policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce za jízdy použil mobilní telefon bílé barvy. Tvrzení žalobce před správním orgánem I. stupně, že vlastní mobilní telefon Iphone šedostříbrné barvy a nikoliv bílé, nepovažuje krajský soud za natolik podstatné, neboť rozhodující pro posouzení přestupkového jednání je, že oba policisté potvrdili, že se jednalo o mobilní telefon a nikoliv černé pouzdro s brýlemi, jak při tomto jednání tvrdil žalobce i jeho manželka. Za zarážející, nelogické a nepřírozené považuje krajský soud to, že žalobce při kontrole na místě samém se policistů dotazoval, zda je řešení přestupku nahráváno na kamerový systém a když mu bylo řečeno, že nikoliv, sdělil jim, že se k přestupku nemůže jen tak přiznat (viz úřední záznam ze dne 3. 1. 2018). Při kontrole žalobce s podezřením z vytýkaného přestupku nesouhlasil, nicméně se vůbec nezmiňoval o tom, že u ucha měl přiloženo černé pouzdro s brýlemi, které mu podala jeho manželka a které chtěl použít proto, že bylo šero. S touto verzí přišel žalobce i jeho manželka jakožto svědkyně až v rámci jednání před správním orgánem I. stupně. I když nebylo právní povinností takovou skutečnost při silniční kontrole tvrdit ihned, skutečnost,

že s ní bylo oponováno až teprve při ústním jednání správního orgánu I. stupně, činí tuto skutečnost značně nevěrohodnou. Krajský soud nemůže přisvědčit ani žalobní námitce, že v průběhu správního řízení existoval potencionální důkaz v podobě videozáznamu z kamery ve vozidle policistů a že tento důkaz nebyl proveden. Podle svědecké výpovědi D. P. byl kamerový záznam nepoužitelný z důvodu nedostatečné kvality, neboť z něj nebylo poznat, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj. Při ústním jednání krajského soudu pověřenkyně žalovaného uvedla, že v daném případě tento kamerový záznam skutečně pořízen byl, ovšem bylo zjištěno, že je nepoužitelný, neboť nezachycoval kontrolované vozidlo. Kamerový záznam nemohl postihnout a zaznamenat vozidlo žalobce v situaci, kdy stálo před křižovatkou a telefonuje, neboť je umístěno za předním sklem policejního vozidla, kdežto vozidlo žalobce v tu dobu bylo ve vedlejším pravém jízdním pruhu. Ve shodě s žalovaným považuje i krajský soud za hlavní důkazní prostředek zrakový vjem spojený s pozorováním přestupkového děje, který byl následnou shodnou svědeckou výpovědí obou policistů spolehlivě prokázán. Z těchto důvodů krajský soud nepřistoupil na důkazní návrh žalobce, aby byl vznesen dotaz na příslušný policejní orgán, zda tento kamerový záznam je k dispozici a aby byl v kladném případě vyžádán a proveden. Za vhodné potřebuje k tomu závěrem soud poznamenat, že tato námitka nebyla součástí odvolání žalobce proti správnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Cílem přezkoumání zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. přitom není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum soudních rozhodnutí není možno pojímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Znamená to, že účastník správního řízení nemůže zvolit neuvedení důvodu v odvolacím řízení, až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla popřena koncepce správního soudnictví, která je založena na následném přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí (srovnej např. rozsudek NSS č. j. 2 As 215/2014-43 aj.).

11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 27. února 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje